

τοκρατορικῶν ἐπιτετραμμένων. Ἡ χήρα ἀπέρριψε παρρησίᾳ τὴν προσφορὰν ταύτην καὶ διεκήρυξεν ὅτι αὕτη θὰ ὑπελόγιζε τὴν οἰκίαν τῆς ἀξίας 50 κεντιναρίων χρυσοῦ. Ἀλλ' ἅμα ὁ Ἰουστινιανὸς ἐν τῷ ἐνθέρμῳ αὐτοῦ ζήλῳ τοῦ νὰ καταστῇ κτήτωρ τοῦ οἰκοπέδου, ἀπεφάσισε νὰ ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τῆς χήρας, τοσοῦτον αὕτη κατεπλάγη ὑπὸ τῆς συγκатаβάσεως τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοσοῦτον ἐξήφθη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε οὐ μόνον παρεχώρησε τὸν ζητούμενον τόπον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀμοιβὴν ἀπέρριψε· περιωρίσθη δὲ μόνον νὰ παρακαλέσῃ ὅπως θάψωσιν αὐτὴν πλησίον τοῦ τόπου ἐκείνου, ὥστε εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ χωρίου τῆς παλαιᾶς αὐτῆς κατοικίας, νὰ δυνηθῇ νὰ διακηρύξῃ τὴν τιμὴν τοῦ κτήματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἡ γυνὴ ἐπομένως αὕτη ἐτάφη παρὰ τὸ σκευοφυλάκιον ἢ θησαυρὸν τῶν ἱερῶν σκευῶν.

Εὐνοῦχος τις Ἀντίοχος ὀνομαζόμενος, Ὀστιάριος τῆς αὐλῆς, ἔδειξεν ὅλως διάφορον διαγωγὴν, ἀλλ' ἥτις οὐδ' ἐλάχιστον χαρακτηρίζει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἡ οἰκία αὐτοῦ ἔκειτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σήμερον εὐρίσκεται κατ' εὐθείαν ὑπὸ τὸν μέγαν δόμον· αὕτη ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πραγματογνώμονος ἀντὶ 3 ὅ χρυσῶν λιτρῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀντίοχος ἀπήτησε πῶς πολὺ μεγαλύτερον καὶ ἐπιμόνως ἠρνήθη ἵνα ἐλαττώσῃ τι τῆς ἀπαιτήσεώς του. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐν τῇ σπουδῇ αὐτοῦ, ἦτον ἔτοιμος νὰ ἐνδώσῃ· ἀλλ' ὁ Στρατήγιος, ἐπιτετραμμένος τὸν θησαυρὸν παρεκάλεσε τὸν αὐτοκράτορα ἵνα ἐναποθέσῃ αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ οὕτως συνέλαβε καὶ ἔλαβεν εἰς φυλακὴν τὸν ἰσχυρογνώμονα ἰδιοκτήτην. Ἡ τύχη ἠθέλησεν, ὥστε ὁ Ἀντίοχος νὰ ἦναι σφοδρὸς ἐραστὴς τῶν ἀγώνων τοῦ ἵπποδρομίου καὶ ὁ Στρατήγιος ὑπελόγιζε τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεως οὕτως, ὥστε νὰ συμπεριλάβῃ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ παρασταθῇ ἑκτακτόν τι θέαμα, ὅπερ κατὰ τὴν νεωτέραν γλῶσσαν ἤθελε ὀνομασθῇ «τὸ ὠραιότερον ἵπποδρόμιον τῆς ὥρας τοῦ ἔτους.» Κατὰ πρῶτον ὁ Ἀντίοχος ἐτήρησεν ἥθος σταθερὸν, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς τῶν ἀγώνων, ὁ πειρασμὸς ἀπέβαινεν ἰσχυρότερος καὶ ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ ἤρchiσε νὰ κραδαίνηται. Τέλος ἅμα ἐφθασεν ἡ πρῶτα τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἔρρηξε φωνὰς μεγάλας, αἰτίνες ἀντήχησαν ἐξω τῆς φυλακῆς, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι, ἐὰν ἀπέλυον αὐτὸν πρὸς καιρὸν ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ θεάματος, θὰ παρεχώρει

τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ καθ' ἃς συμφωνίας θὰ προέτεινεν ὁ αὐτοκράτωρ. Τὴν παύσιν ἐκείνην τὸ ἵπποδρόμιον εἶχεν ἀρχίσει καὶ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε καταλάβει ἤδη τὴν θέσιν του· ἀλλ' ὁ Στρατήγιος οὐδόλως ἐδίστασε νὰ τὸ διακόψῃ· ὠδήγησε παραχρῆμα τὸν Ἀντίοχον εἰς τὸ βῆμα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνηγμένων θεατῶν ἐτελείωσε τὴν ἀγορὰν.

Ὁ τρίτος ἰδιοκτήτης ἦτο σκυτοτόμος τις φέρων τὸ κλασσικὸν ὄνομα τοῦ Ξενοφῶντος. Πάν ὅ,τι ἐπὶ τῆς γῆς ἐκτάτο συνίστατο εἰς παράπηγμά τι ἐν ᾧ ἤσκει τὴν τέχνην του, καὶ ὅπερ ἦτο ἐξοχὴ τις ἐπὶ τοῦ τοίχου μιᾶς τῶν οἰκιῶν αἰτίνες, ἦσαν καταδικασμέναι νὰ καταδαφισθῶσιν ὅπως καθαρισθῇ τὸ νέον ἔδαφος. Προσῆνεγκον αὐτῷ τιμὴν πλούσιαν διὰ τὸ παράπηγμα· ἀλλ' ὁ σκυτοτόμος, ἂν καὶ δὲν ἠρνήθη νὰ τὴν παραχωρήσῃ συνέλαβε τὴν ἰδιτροπίαν νὰ ἀπαιτήσῃ ὥς ἐπισχετικὴν συνθήκην, ἵνα οἱ διάφοροι σκοποὶ τῶν ἀμαξηλατῶν χαιρετήσωσιν αὐτὸν, καθ' ὃν τρόπον ἐχαιρέτων τὸν αὐτοκράτορα διερχόμενοι ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ὁ Ἰουστινιανὸς συνήνεσεν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ μετεχειρίσθη ὀλιγωτέραν γενναϊότητα εἰς τὸ μηχανήμα, ὅπερ ἔπαιξεν εἰς τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἐπιβληθεῖσα συνθήκη ἐρημόσθη κατὰ γράμμα· ἔθεσαν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ βήματος τοῦ κέντρου ὑπερηφάνως ἐνδεδυμένον λευκὴν ἀλουργίδα. Οἱ σκοποὶ καθὼς διήλθον ἐν πομπῇ ἐνώπιον τοῦ μέρους, ὅπερ ἐκεῖνος κατεῖχε, ἀπένειμον τακτικῶς εἰς αὐτὸν τὸν ὀρισμένον χαιρετισμόν· ἀλλ' ὁ δυστυχὴς σκυτοτόμος ἐστερήθη τοῦ θριάμβου, ὅφθι πρότερον ἐκολακεύθη, διότι ἠναγκάσθη, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν καὶ τοῦ γέλωτος τοῦ πλήθους νὰ δεχθῇ τὸν χαιρετισμὸν ἐστραμμένα ἔχων τὰ νῶτα πρὸς τὸν σύλλογον!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον).

Ο ΣΤΕΦΑΝΩΘΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ. (1)

Τὸ ψεῦδος εἶναι, ἀναμφιβόλως, ἀποτρόπαιον ἐλάττωμα, καὶ ὅμως, ἐὰν κατηργεῖτο, ἡ ζωὴ θὰ καθίστατο δύσκολος· ὁ μᾶλλον ἐνθερμος ὑπερασπιστὴς τῆς ἀληθείας εἶναι δυστυχῶς ἠναγκασμένος νὰ ψευδῇ εἰς τινὰς δυσκόλους περιστάσεις καὶ τὰ ἐπὶ τὰ θαράσιμα ἀμαρτήματα εἰς τὰ δ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 62.

ποιᾷ ὁ δίκαιος ὑποπίπτει καὶ ἐκάστην, εἶναι ἐπὶ τὰ ψεῦδη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὑπαγορευθέντα. Ὁ νέος μας μουσικὸς ἐναντίον τῆς εὐγενοῦς καλλιτεχνικῆς του εἰλικρινείας καὶ τῆς πρὸς τὸ ψεῦδος ἀποστροφῆς του, ἠναγκάσθη διὰ πρῶτην ἰσως φοράν νὰ κρύψῃ τὴν θλιβεράν ἀλήθειαν εἰς τὴν ὥραίαν του Γεσουάδην. Ἀποκοιμηθεῖσα αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρυσῶν της ὀνειρώων καὶ ἐγεγρεῖσα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν εἰσέτι αὐτῶν, θὰ ἀπληπίζετο μακθάνουσα τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν ὁ Λεονῆς κατὰ τὴν συνέντευξίν του ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας τοῦ κήπου της ἐφρόντισεν ὅπως μὴ τῇ φανερώσῃ τὴν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου ἐπίσκεψίν του, καὶ τὰ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέραν διατρέξαντα. Ἀφίνουσα ὁμῶς αὐτὴν ἐν τῇ μέθῃ τῶν ἐλπίδων της, ἔλαβε τὴν σταθεράν ἀπόφασιν νὰ ὀπισθεῖ μὲ θάρρος καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ κύματα τὴν τρίτην τῆς Κλεοπάτρας του, ἐὰν εὕρῃ καλλιτέχνας διατεθειμένους νὰ τὸν συνδράμωσι καὶ ἦττον ὑπερφηάνους· ὥφειλεν ὁμῶς ἐκαστὴν ἐσπέραν νὰ ἐφευρίσκῃ νέα ψεῦδη, καὶ νὰ προσθέτῃ αὐτὰ εἰς τὰ τῆς προτεραίης, τακτικὴ ἀφόρητος δι' αὐτὸν, καθιστώσα μάλιστα ἐγκληματικὰς τὰς παρηγορίας ἔρωτος εὐτυχούς.

Μὴ τολμών δὲ νὰ ἐπισκέπτηται συχνὰ τὸν διευθυντὴν, παρεμόνευεν ἐνίοτε πολλὰς ὥρας ὑπὸ τὰ προπύλαια τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου ὅπως τὸν συναντήσῃ, τυχαίως δῆθεν, εἰσερχόμενον ἢ ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας του. Ὁ εὐφυὴς Ἰταλὸς διευθυντὴς μὴ προσέχων παντάπασι εἰς τὰς ἐνέδρας ταύτας, ἔδιδε εἰς τὸν ἀτυχῆ μουσικὸν ἐλπίδας ἀπορουμένας. Ἡμέραν ὁμῶς τινὰ μετὰ ζωηρὰν φιλονεικίαν αὐτοῦ μετὰ τινος *contralto*, ἠθέλησε νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὰς συναντήσεις ταύτας τὰς ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου καὶ νὰ ὁμιλήσῃ ἐν εἰλικρινείᾳ πρὸς τὸν Λεσχὴν.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε μετὰ χειρονομιῶν, τὸ μελοδραμὰ σας εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ· θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐξοδεύσω εἴκοσι χιλιάδας ταλλήρων ὅπως τὸ φέρω εἰς τὴν σκηνὴν καὶ δὲν ἔχω οὔτε μίαν δραχμὴν. Φέρω εἰς τὴν σκηνὴν ἐν ἀριστοῦργημά τοῦ Δονιζέτη, *Rosmonda d'Inghilterra*, τὸ ὅποιον τόσον ἔκαμε κρότον εἰς Πέργολαν τελευταίως, χωρὶς νὰ ἐξοδεύσω λεπτὸν, διότι ἡ ἀποθήκη μου εἶναι πλήρης ἵπποτικῶν λογχῶν καὶ ὀπλῶν, ἅτινα ἀπαιτοῦνται εἰς παράστασίν του.

— Ἀλλὰ, διέκοψεν ὁ Λεονῆς, δὲν βλέπω ὅποιον μέγα ἐξοδὸν θὰ ἀπαιτήσῃ ἡ παράστασις τῆς Κλεοπάτρας.

— Πῶς! δὲν τὸ βλέπετε! ὅποιαν διαβολοῦς δέαν συνελάβατε, νὰ θέσητε ἐπὶ τῆς σκηνῆς δευτέραν φοράν τὴν τρίτην τῆς Κλεοπάτρας ἀναπλέουσας τὸν Κῦδνον!

— Ἐλήφθη ἐκ τῆς ἱστορίας, Κύριε· γνωρίζετε τοὺς τέσσαρας ὥραίους τῆς Εὐριάδος στίχους;

— Ὁχι! εἶπε ξηρῶς ὁ διευθυντής.

— Ἰδοὺ αὐτοί, ἐπκνέλαθεν ὁ Λεονῆς.

Δὲν ἦτο τόσον εὐμορφος ἡ Κλεοπάτρα ὅταν

Εἰς τὴν Ταρσὸν τὸν κύριον συνεῖχε τῶν Ῥωμαίων,

Ἐνῷ λαὸς ἐκ τῶν ὀχθῶν τοῦ Κύνου τῶν ὀρειῶν

Κρατῶν θυμιατήρια. . .

Ἄ! τὰ θυμιατήρια, ὁ Κῦδνος, διέκοψεν ὁ διευθυντής, ὅλκι αὐταὶ αἱ ἀνοησίαι θὰ μοῦ δαπανήσουν δέκα χιλιάδας σκουδα! καὶ ἐκτὸς τούτου ἡ μουσικὴ σας ἔχει μέγα ἐλάττωμα.

— Ὁ Λεονῆς ὀπισθοχώρησεν ὑψώσας τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Μάλιστα, Κύριε, ἐλάττωμα μέγα δι' ἡμᾶς τοὺς Ἰταλοὺς. Ἡ μουσικὴ σας εἶναι γερμανικὴ, καὶ συντεθειμένη κατὰ τὸ *Robert le Diable*, ὅπερ παρῆστησαν πρὸ μικροῦ ἐν Παρίσις.

— Ἀ, τοῦτο εἶναι ἀνυπόφορον! ἀνέκραξεν ὁ Λεονῆς· δὲν ἐγνώριζα καὶ αὐτὸ τὸ μελοδραμα, ἐπομένως οὔτε τὸ εἶδα παριστανόμενον, οὔτε τὴν μουσικὴν του ἀνέγνωσα. . . Θέλετε νὰ εἰσέλθῃτε ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ὅπως ὀρκισθῶ ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου!

— Ἄ, Κύριε, στὸν διάβολον καὶ σὲς καὶ ἡ Κλεοπάτρα σας, ἀνέκραξεν ὁ διευθυντής.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως, ἀφήσας τὸν Λεονῆν ἱστάμενον ὡς ἄγαλμα ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Ἡ ὀργὴ διεδέχθη μετ' ὀλίγον τὴν ἀπελπισίαν. Προσβολὴ ἐλαφρά, ὡς αὕτη, λαμβάνει ἐνίοτε ἐκτεταμέναις διαστάσεσι, ὅταν γίνεται εἰς μὴ ἐπιδεκτικὰς κράσεις, καὶ μάλιστα εἰς νέους μουσικούς. Ἄμα λοιπὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Λεονῆς ἔγραψε πρὸς τὸν διευθυντὴν τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

«Μὲ ἐξυβρίσατε ἐν τῇ δημοσίᾳ πλατείᾳ διὰ λόγου καὶ διὰ χειρονομιῶν, ραπισκῶν τὸν ἄερα. Ἐν τῇ ἵπποτικῇ σας ἐπλοθήκῃ θὰ εὕρητε βεβίαιως ἐν ξίφος· διστάζω μόνον διὰ τὸ θάρρος σας, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι, ἀποτεινόμενος πρὸς ἄνδρα ἐγὼ ὁ νεανίας.

«Ἐπειδὴ ὁμῶς εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ μονομαχία ἐπὶ τοῦ παπικοῦ ἐδάφους, σᾶς ἀναμένω μεθ' ἑσέως

ὕπὸ τὴν Pont - Centino ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Badico-
ffanti· ἐκεῖ ἡ γῆ εἶναι οὐδετέρα, μὴ ἀνήκουσα
μήτε εἰς τὴν Τοσκάνην, μήτε εἰς τὸν Πάπαν. Ὁ-
στις φονεύσει τὸν ἕτερον δὲν εἶναι τιμωρητέος.
Ἐκλέγω τὸ πιστόλιον. Φέρετε τὰ ὄπλα σας, τὰ
δέχομαι ὡς ἐδικὰ μου.

ὁ ὕψ' ὑμῶν προσβληθεῖς

ΛΕΟΝΗΣ.»

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐνεπιστεύθη ὁ Λεονῆς
εἰς τινὰ νέον μαθητὴν τῆς γαλλικῆς σχολῆς, ὅστις
ἀπήντησε τὸν διευθυντὴν εἰς τὸ θέατρον, ὅπου
προσεκλήθη ὑπὸ τῶν ἱποπτῶν τοῦ Bosmonda
d' Inghilterra νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ τέλος
τῆς πρώτης πράξεως. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπιστράφη
εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς νὰ διατρέξῃ τὸ
θέατρον ὅπως πλησιάζῃ τὸν διευθυντὴν, ὁ πρῶ-
τος ὑψίφωνος ἀνέλαβε νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπι-
στολὴν καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν. Ὁ διευθυντὴς
λαθὼν τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἤνοιξε καὶ ρίψας τὸ
ὄμμα του ἐπὶ τοῦ τέλους αὐτῆς ὅπως μάθῃ τίς ὁ
γράφων, τὴν ἔβασεν εἰς τὸν κόλπον του χωρὶς νὰ
τὴν ἀναγνώσῃ, εἰπὼν, πολὺ καλὰ, καὶ ἐξηκολού-
θησε τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ὑψίφωνος ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ διευ-
θυντοῦ εἰς τὸν περιμένοντα νέον, καὶ ὡς ὅλοι, ἐ-
νόμισε δέον νὰ προσθέσῃ κάτι τι εἰς τὴν ἀπάν-
τησιν. «Πολὺ καλὰ, εἶναι εὐχαριστημένος.

— Ἄ! εἶναι εὐχαριστημένος, εἶπεν ὁ Λεονῆς,
φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ τὰ τοιαῦτα. Τόσφ καλλιτέ-
τερον· ἐφοβούμεν μὴ ἀποτείνωμαι πρὸς τινὰ ἄ-
νανδρον.

Ὅλην τὴν ἡμέραν παρεσκεύαζε τὰ πρὸς ταξεί-
διον ἀναγκαῖα, ἀλλ' ἐστερεῖτο μόνον χρημάτων,
ὡς πάντοτε. Συνήθρισε λοιπὸν ὅλα τὰ πολύτιμα
του πράγματα, μήτε τοῦ ὀρολογίου του ἐξαιρου-
μένου, καὶ μετέβη παρὰ τινι μεταπράτῃ, ὅστις,
ὡς ὅλοι οἱ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἄνθρωποι,
τὰ ἐθεώρησε μὲ ἀδιαφορίαν, ὡς ἀνάξια προσοχῆς,
ὅπως τὰ λάβῃ ἀντὶ εὐτελοῦς ποσοῦ. Τὸ σπου-
δαιότερον ὅμως μέλημα τοῦ Λεονῆ ἦτο πῶς νὰ
ἀπατήσῃ τὴν Γεσουάλδην. Τῇ ἐπροφασίσθη λοιπὸν
ὅτι ἔμελλε νὰ κάμῃ ταξείδιόν τι ὅπως ἐπισκε-
φθῇ τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ ἐραστοῦ τῆς Κλεο-
πάτρας, ἣν οὗτος εἶχεν ἐν Φιουμικίνῳ. Ἡ πρό-
φασις αὕτη ἠλπιζεν ὁ Λεονῆς ὅτι ἤθελε φανῇ
πολὺ φυσικὴ εἰς τὴν ἐρωμένην του.

Αἱ Ῥωμαῖαι γυναῖκες δύνανται νὰ διακρίνωσιν
ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ ἐραστοῦ ἂν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ

ὑπάρχει θλίψις τις, διότι ἀνατρεφόμεναι ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου κότῃ, ἔχουσι τὴν
ἀκοὴν πολὺ λεπτήν. Περὶ τῶν προμαντεύσεων
τούτων ὁ Βιργίλιος ἔγραψεν ἐξιστορῶν τὰ περὶ
Λιδουῦς τὸ περίφημον ἐκεῖνο «Quis fattere pos-
sit amantem. Οὐδὲν δύνανται νὰ ἀπατήσῃ ἐρω-
μένην, εἰς τόπον μάλιστα, ὅπου ὅλοι τραγωδοῦν
καλῶς, καὶ αὐτοὶ οἱ ἔχοντες κακὴν φωνήν.

Κατὰ τὴν συνέντευξιν λοιπὸν ταύτην ὁ Λεο-
νῆς κατέβαλεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς προσπάθειάς
ὅπως κρύψῃ τὴν ἀληθῆ του θέσιν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς Γεσουάλδης εἰσέδουν εἰς τοὺς ἐδικούς
του, τὰ ὧτά τῆς ἠκοαζόντο ἀλανθάστως τὴν
φωνήν του, παρεκροπομένην ὡς ἐκ τῆς ἀθυμίας
του τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς μελωδίας. Συγκίνη-
σις ζένη ὅλως εἰς τὸν ἔρωτα ἐκυρίευσεν τὸν Λεο-
νῆν, καὶ ἐμπόδιζε τὴν ἐκχυσιν τῶν ἐνδείξεων τῆς
τρυφερότητος καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα συνώ-
δευον πάντοτε τὰς ἐσπερινὰς συνεντεύξεις τῶν
δύο ἐραστῶν.

Εἰς γυναῖκα ἥττον τῆς Γεσουάλδης ἀγγίζουν ἡ
αἰφνιδίᾳ αὕτη μεταβολὴ ἤθελε γεννήσῃ ὑποψίαν,
πολὺ δὲ μάλλον εἰς αὐτήν. Ὅθεν μὲ πᾶσαν θυ-
σίαν ἀπεφάσισεν αὕτη νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστή-
ριον τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρί-
σθη ὅλα τὰ μέσα, ὅσα εὐφυὲς γυνὴ δύναται ἐκ
τοῦ προχείρου νὰ ἐξεύρῃ. Παρεκάλεσε, ἀπήντησε
διὰ τῆς μελωδικῆς τῆς φωνῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ Λεο-
νῆς ἀπέφευγε, τὸν διέταξε μὲ ὕψος βασιλίσσης
νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τὸ πᾶν.

— Εἶμαι πλέον παρὰ Ἰταλῆς, τῷ εἶπεν, εἶ-
μαι Ῥωμαῖα. Ἐὰν δὲν ἀπώλεσα τὸν ἔρωτά σου,
δύναμαι νὰ ἀκούσω ὅλας τὰς δυστυχίας καὶ αὐ-
τὴν τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας καὶ τοῦ μέλ-
λοντος σου, χωρὶς νὰ καταβληθῶ.

Ἡ ὁμιλία αὕτη ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της ἐπὶ
τοῦ νέου μας μουσικοῦ· ἐνηγκαλίσθη τὴν Γε-
σουάλδην μετὰ τρυφερότητος καὶ διηγήθη εἰς αὐ-
τὴν ὅλας τὰς ἀτυχίας του, ἐν αἷς περιεΐχετο καὶ
ἡ πρὸς μονομαχίαν πρόσκλησις, ἡ δὲ ἐξομολόγη-
σις του αὕτη τῷ ἔφερεν ἀνακούφισιν τινα, διότι
συνεμερίζετο τὴν δυστυχίαν του μετὰ φίλης ἐ-
χούσης τὸ θάρρος νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτήν. Τέ-
λος ἠλευθεροῦτο ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ ψεύδους.

Ἡ δὲ Γεσουάλδη ἀκροαζομένη μετὰ προσοχῆς
τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην ἐξήτει νὰ μαντεύσῃ ἐκ
τε τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Λεονῆ,
ἂν ἠγαπάτο ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ἐνδιεφέρετο ἡ καρ-
δίᾳ τῆς. Ἐκαστος λόγος, ἐκάστη φράσις τῇ συνε-

κίνει την καρδίαν καὶ ἐπὶ τέλους διεσκηδάσθη πα-
σα ἀμφιβολία περὶ τοῦ διακαοῦς πρὸς αὐτὴν ἔρω-
τος τοῦ νέου. Θέατρον, μουσικὴ, μελοδράμα,
διευθυντὴς τῇ ἦσαν ἀντικείμενα ἀδιάφορα· καὶ
αὐτὴ εἰσέτι ἡ μονομαχία δὲν τὴν ἀνησύχει πολὺ,
ὡς γινομένη μεταξὺ νέου εἰκοσαετοῦς, πλήρους ζέ-
σεως καὶ θάρρους καὶ ἐνὸς διευθυντοῦ θεάτρου ἡ-
λικιωμένου.

— Δοιπὸν, εἶπεν ὁ Λεονῆς, ἀναχωρῶ τὴν ἐσ-
πέραν ταύτην διὰ Ponte-Centino. Θὰ ἀναχωρή-
σω μετ' οὐ πολὺ καὶ θὰ φθάσω εἰς τὸν προσδιο-
ρισθέντα τόπον αὐριον τὸ ἑσπέρας. Διὰ κάθε ἐν-
δεχόμενον ἐπεθεώρησα τὸ διαβατήριον μου. . .
ὁὕτως δίδω ἐν μάθημα εἰς τὸν αὐθαδὴ ἐκείνον
διευθυντὴν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας εἰμαι ἐνταῦθα,
εἰς τοὺς πόδας σου, ὡραία μου φίλη.

Ἡ Γεσουάλδη ἐπιώπια· ἐφαίνετο προσηλωμένη
εἰς σκέψιν τινα ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς
τὸ βάθος τῆς ψυχῆς πρὶν ἢ κοινοποιηθῶσι, διότι
ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τοῦ βίου μας.

Αἰφνης ἐθλίψε μετὰ σφοδρότητος τὴν χεῖρα τοῦ
Λεονῆ, ὥσει ἔλαβε τελευταίαν τινὰ ἀπόφασιν, καὶ
τῷ εἶπε.

— Καὶ ἀφοῦ ἐπανελθῇς εἰς Ῥώμην τί σκοπεύεις
νὰ κάμῃς;

— Νὰ σὲ νυμφευθῶ, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ ζέ-
σεως.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχεις περιουσίαν· εἰσαι πτωχὸς
ὡς ὅλοι οἱ μεγάλοι μουσικοὶ οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς
τοῦ κόσμου εἰσερχόμενοι, ἐγὼ δὲ ἄλλο τι δὲν
φέρω ὡς προῖκά μου εἰμὴ τὸν ἔρωτά μου. Ἐάν
δὲν εἶχον ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν μας τέσσερας ἀδελ-
φὰς καὶ πέντε ἀδελφοὺς θὰ ἠδυνάμην νὰ λάβω
τις τῆς πατρικῆς μου περιουσίας. Βλέπεις ὅτι
ἔχω ὅλην τὴν διάθεσιν. . . Ἄς ἴδωμεν τί θὰ κά-
μῃς ἐπικνερχόμενος εἰς Ῥώμην.

— Θὰ σὲ λατρεύω!

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ μὰς χορηγήσῃ τὰ μέ-
σα τῆς ζωῆς. Δὲν πρέπει δὲ νὰ σκέπτησαι πλέον
περὶ τοῦ μελοδράματός σου, ἡ Κλεοπάτρα. . .

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Λεονῆς· περὶ τούτου
σκέπτομαι περισσότερον παρά ποτε· λέγουσιν ὅτι
ἠθέλησα νὰ μιμηθῶ τὴν γερμανικὴν μουσικὴν
ἐστὼ! τόσο καλλίτερον, θὰ παραστήσω τὸ μελό-
δραμά μου ἐν Γερμανίᾳ. Ὑπάρχουν εἴκοσι θεάτρα
ἐκεῖ μὲ περιφήμους ὀρχήστρας, καὶ εἰς τὰ εἴκοσι
θὰ εἰσαῶ τὴν Κλεοπάτραν· ὅταν δὲ μεταβῶ εἰς
Παρίσιους μὲ τοὺς στεφάνους τοῦ Ῥήνου, οἱ διευ-
θύνται τῶν γαλλικῶν θεάτρων θὰ μοῦ ζητήσωσι

γονυκλιτῶς τὴν Κλεοπάτραν μου. Ὅπως ἐπι-
τύχῃ τις εἰς Παρίσιους· πρέπει νὰ ἦναι ἡ ἀποθαμ-
μένος ἢ ξένος. Θὰ μετονομασθῶ ὅθεν τότε Λεο-
νισβοῦργος.

— Καὶ ἐγὼ; εἶπεν ἡ νέα κόρη μετὰ θλίψεως.

Ἐγὼ; Οὐδὲν τρομερώτερον τοῦ μονοσυλλάβου
τούτου τοῦ ἐγωῖσμου, ὅταν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ
ὑπερρήφανου στόματος ἀνθρώπου εὐτυχούς. Ἀκού-
σατε αὐτὸ ἀπ' ἐναντίας προφερόμενον ὑπὸ τῶν
βοδινῶν τῆς νεάνιδος χειλέων ἢ τῶν ρυτιδωμένων
γυναικῶς ἐνδεδυῶν, καὶ πάραυτα ἡ συγκίνησις σὰς
καταλαμβάνει καὶ δάκρυα ἀποσπῶνται τῶν ὀφ-
θαλμῶν σας. Εἶναι ἡ ἀπεγνωσμένη φωνὴ τῆς ἀδυ-
ναμίας καὶ τῆς δυστυχίας αἰτούσης τὸ δικαίωμα
τῆς πρὸς τὴν ζωὴν, ὡς δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ
καὶ μέλος τῆς κοινωνίας τῆς καλουμένης ἀνθρω-
πίνης· εἶναι ὁ συμπαθὴς τῆς λύπης θρήνος ὁ προ-
καλῶν τὴν προστασίαν τῶν ἰσχυρῶν.

— Σὺ. . . εἶπεν ὁ Λεονῆς πνίγων τοὺς στε-
ναγμούς του, σὺ! Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω·
ἡ ζωὴ μου ἔχει ἀνάγκην τῆς ἰδικῆς σου, θὰ ἀνα-
πνέω τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον σὺ ἀναπνέεις. Ἐκεῖ ἐν
Γερμανίᾳ θὰ ἔχω τὴν ἐργασίαν μου καὶ θὰ ἀπο-
λαμβάνω ἐξ αὐτῆς ὅπως ἐπαρκῶ πρὸς συντήρησιν
μου· θὰ δύναμαι νὰ ζῶ, καὶ θὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι
ἐφυγον πένης ὅπως ἐπανελθῶ πλούσιος πλησίον
σου. Σοὺ ζητῶ ὅμως πλέον τοῦ ἔρωτός σου, σοὺ
ζητῶ τὴν ὑπόσχεσίν σου· ὁ χωρισμός μας θὰ ἦναι
βραχυγρόνιος, καὶ μακρὰν δὲ θὰ εἴμεθα ἠνωμένοι
νοερώς. Μία παροιμία γερμανικὴ λέγει· ἀδὼ μα-
κρύτερον τὰ σώματα, τόσο πλησιέστερα αἱ ψυ-
χαί. Τὴν παροιμίαν ταύτην ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ἅς
μὴ χωρισθῶμεν ποτὲ. . . Δὲν ὀμιλεῖς, ἄγγελέ
μου! . . Ἐχεις σχέδιον καταλλήλοτερον νὰ προ-
τείνῃς κατὰ τὴν ὀλιθεραν ταύτην στιγμήν;

— Μάλιστα! εἶπεν ἡ Γεσουάλδη, ταπεινοῦσα
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν φωνήν.

— Ὀμιλεῖ λοιπὸν!

— Φαίνεται ὅτι τὸ σχέδιόν μου εἶναι δυσεκ-
τέλεστον, ἀφοῦ δὲν τὸ μαντεύεις.

— Θέλεις νὰ μ' ἀκλουθήσῃς, ἀνεφώνησεν ὁ
Λεονῆς ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἡ Γεσουάλδη ἐσιώπα κλαίουσα.

— Ὡ, ποτὲ δὲν ἐτόλμων νὰ συλλάβω τοιαύ-
την ἰδέαν εὐτυχίας. Συγκατατίθεσαι ν' ἀναχω-
ρήσῃς μαζί μου, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν οἰκίαν σου,
τοὺς οἰκείους σου καὶ νὰ μ' ἀκολουθήσῃς; Ἐπι-
θυμεῖς νὰ ἀφοσιωθῇς εἰς ἐμέ; Ὡ, τί εὐδαιμονία!
. . . Σοὶ ὑπόσχομαι νὰ ζῶ μόνον διὰ σέ, νὰ κα-

τασταθῶ ἄξιός σου. Ἐλθὲ σύζυγέ μου, θά ᾔσαι ὁ ἄγγελος τῆς εὐτυχίας μου. Μαζί σου εὐρισκόμενος θά θριαμβεύσω καὶ θά εὐτυχίσω. . . Ἄλλ' ἂς μὴ βραδύνωμεν τὴν ἀναχώρησίν μας οὔτε στιγμήν· ὁ Θεὸς μᾶς φυλάττει μέλλον εὐτυχές.

Ἡ Γεσουάλδη ἐπανελάβε μετὰ σταθερότητος τὴν ἀπόφασίν της καὶ τῷ ἐξεμυστηρεῦθαι τὸ σχέδιόν της, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει μετὰ πολλῆς φρονήσεως. Οὐδὲν ἐλησμόνησεν, οὔτε τὴν πλήρη σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα της ἐπιστολήν. Ἐκάμην ὅλας τὰς πρὸς ἀναχώρησιν προετοιμασίας, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ της ταύτῃ δὲν εἶχεν ἄλλον ἐπιτηρητὴν ἢ τὸν πρωτότοκον ἀδελφόν της, τῇ ἦτο εὐχολον ν' ἀπατήσῃ τὴν ἐπιτήρησίν του, καὶ εἰς τὰς δέκα ὥρας τῆς ἐσπέρας κατέβη με ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα πράγματα ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Λαοῦ, ὅπου εἶχον προσδιορίσει νὰ συναντηθῶσι.

Τὸ νυκτερινὸν τοῦτο ταξείδιον δὲν ἦτο ὅλως ἀκίνδυνον. Οὐδὲν θλιβερώτερον καὶ ἐρημότερον τῆς ἑδοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. Καὶ ὁ ἀμαξηλάτης αὐτὸς ἐφοβείτο καὶ δὲν συγκατετίθετο εἰς τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἀναχώρησιν, ἐὰν δὲν ἔθετεν ὁ Λεονῆς εἰς τὴν χεῖρα του τρία σκουδα. Διήλθον τὴν πλήρη γλῶσς ἄλλ' ἔρημον πεδιάδα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὑψοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βακάνου, τὴν κόμην Ῥονελιώνην καὶ τὸ ζωφερὸν δάσος Βιτέρβον, ἐνθα οἱ ἐπιτάφιοι σταυροὶ ἐνοῦνται μετὰ τὰ ὑψίσματα δένδρα. Οἱ δύο ἐρασταὶ οὔτε βλέμμα κἂν ἔρριψαν ἐπὶ τῶν ἀπασιῶν τούτων μνημείων, δὲν ἔβλεπον εἰμὴ ἑαυτοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ δὲ νύξ αὕτη ταῖς ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε διαρκέσει αἰώνιος.

Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐπανεφέρει τὸν Λεονῆν εἰς τὴν πραγματικότητα. Τὸ ἀπαίσιον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου φάσμα ὑψοῦτο μετὰ τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν βρωμαϊκῶν συνόρων, καὶ μολονότι ἡ μονομαχία δὲν εἶχε τι ἐπίφοβον, παρίστατο ὅμως εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὁδοιπόρου μας μετὰ τὰ μελανώτερα χρώματα. Ἀφίχθεις εἰς τὴν Ponte-Gentino, μικρὸν πολύχνιον, ὅπου δέκα στρατιῶται ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες ἕνα λοχίαν ἐφρούρουν, ὁ Λεονῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μόνον ἐκεῖ ὑπάρχον ξενοδοχεῖον καὶ προσεπάθησε κατὰ καθήκον νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα μάρτυρα ἐκ τῆς φρουράς, τὸν ὁποῖον εὗρεν ἀντὶ ἐνὸς νομίσματος ἀργυροῦ πέντε παβλών. Ἡ εὐτελής αὕτη ποσότης ἐπροξένησεν ἡμετρὸν χαρὰν εἰς τὸν λαβόντα αὐτὴν στρατιώτην, ὅστις ἔσπευσεν οὕτως ν' ἀκολουθήσῃ τὸν

Λεονῆν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μικροῦ ποταμοῦ τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ιδιοκτησίας τοῦ Πορσένα βασιλέως τῶν Ἑτρούσκων. Καθ' ἣν ὥραν ὁ Λεονῆς ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τῆς Ἀργεντινᾶς σφοδρὰν εἶχε φιλονεικίαν μεθ' ἐνὸς ὑψιφάνου, ὅστις ἤθελεν νὰ καταργήσῃ ἕνα χρόνον πολεμικοῦ τίνος ἡματός ἐν τῷ μελοδράματι τοῦ Δονιζέτη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ψάλλῃ ὡς εἶχεν.

Ὁ Λεονῆς ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀνθρώπινος μορφῆς ἐφάνη ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ὑφαιστέιου πεδιάδος, ἥτις ὡς λίμνη πλήρης ἐσβεσμένου ὀρειχάλκου ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν μαύρων κορυφῶν τοῦ Radicoffani μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ponte-Centino· ὁ στρατιώτης τοῦ πάπα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἐκοιμᾶτο ἐξηπλωμένος ὑπὸ μίαν ἱτέαν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ μικροῦ ποταμοῦ. Σιωπὴ θανάτου ἐβάσιλευ παντοῦ.

Ἡ Γεσουάλδη χταβιβρωσασμένη ὑπὸ ἀνησυχίας κατέβη εἰς τὴν πεδιάδα ὅπως πληροφορηθῇ τὴν αἰτίαν τῆς μακρᾶς ἀπουσίας ταύτης· ὅταν εἶδε τὸν Λεονῆν ἰστάμενον μόνον εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος ἀνέλαβε θάρρος καὶ ἔτρεξε πλησίον του.

— Θὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν δρόμον μας, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀφοῦ λάβω πιστοποιήτιν παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τῆς φρουράς ὀλοκλήρου καὶ τοῦ ξενοδόχου ὅτι περιέμειναι πλέον τῆς προθεσμίας ἢ ἡ τιμὴ ἀπαιτεῖ.

Ἡ Γεσουάλδη ἐσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς ἀκούσασα ταῦτα, καὶ ἔρριψε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ῥήμου διαστήματος τοῦ χωρίζοντος αὐτὴν εἰς τὴν τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐπανεέλθῃ αὐθὺς ἐπὶ τοῦ παπικοῦ, ὑπεχρεώθη ὁ στρατιώτης νὰ διευθύνῃ τὸν ἀμαξηλάτην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Radicoffani.

— Ἀδιάφορον! ἔλεγεν ὁ Λεονῆς, ἡ περίστασις αὕτη θὰ μὲ συστήσῃ εἰς τὸν κόσμον. Μονομαχία μεθ' ἐνὸς διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου! ἴσως τὸν ἐπαναφέρω εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν ἀρμοδιωτέραν.

Οἱ δύο μας ἐρασταὶ ἐφθασαν εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου δὲν ἐσταμάτισαν εἰμὴ ὅπως παρσυρεθῶσαν εἰς μίαν παράσασιν τοῦ Rosmonda d'Inghilterra εἰς τὸ θέατρον τῆς Μεργκόλης. Ὁ Λεονῆς εὗρε πολὺ μέτριον τὸ ἔργον τοῦ Δονιζέτη, ἰδὼν ὅμως τὸν θρίαμβον νέου τίνος ὑψιφάνου γάλλου καλλουμένου Δουπρέζ, ἀνέκραξεν· « ἡ ἐπιτυχία μου θὰ ἦτο πλήρης ἐὰν εἶχον τὸν μέγαν τοῦτον καλλι-

τόχον ὅπως ψάλλῃ τὸ μέρος τοῦ Ἀντωνίου ἐν τῇ Κλεοπάτρᾳ μου!

Ὁ Δουπρέζ οὗτος τρία ἔτη βραδύτερον ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, περιωρισμένον τότε εἰς μίαν πράξιν ὅπως διασκηδάζῃ τὴν βασιλικὴν ἀκαδημίαν τῆς μουσικῆς.

Ἐκ Φλωρεντίας οἱ δύο ὁδοιπόροι κατῃθύνθησαν εἰς Στουτγάρδην, μίαν τῶν πόλεων τῆς Ὁμοσπονδίας, ὅπου τὰ ξένα μελοδράματα μεγαλειτέραν ἔχουν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Τοῦτο ἐκ φήμης ἐγνώριζεν ὁ Λεοντῆς, καὶ ὅτι προσέτι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης εἶναι λίαν φιλόμουσοι. Τὸ θέατρον οἱ ὑποκριταί, ἡ ὀρχήστρα, οἱ χοροὶ τῆς δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς τῶν πρώτων τῆς Ἰταλίας πόλεων. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς πόλεως ταύτης ὑπάρχει φιλοκαλίᾳ. Ὁ Σγίλλερ γεννηθεὶς ἐν τοῖς περιχώροις αὐτῆς ἠγάπησε περιπατῶς τὴν θελκτικὴν ταύτην τῆς Βυρτεμβέργης πρωτεύουσας.

Ὁ Λεοντῆς δὲν ἤργησε νὰ συνδεθῇ διὰ φιλίας μετὰ τοὺς καλλιτέχνας τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου, καὶ μετὰ αὐτὸν προσέτι τὸν διευθυντὴν τῆς μουσικῆς τοῦ παρεκκλησίου τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὸ μελοδράμα του, ἅμα σχετισθῇ στενότερον μετὰ αὐτοῦ. Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ οἱ δύο ἐρασταὶ διήρχοντο εὐχαρίστως τὸν καιρὸν των, περιπατοῦντες κατ' ἐκάστην ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νέκκαρ, τοῦ θελκτικοῦ τούτου ποταμοῦ, τοῦ ποτιζόντος τοὺς λεμῶνας τῆς Κανστάδης, τῆς ποιητικῆς ταύτης τῆς Στουτγάρδης γειτονός. Ὁ ἔρως, ὁ θεὸς οὗτος παρήγορος τῶν πτωχῶν νέων ἀπεκοιμίζεν ἐν τοῖς χρυσοῖς ὄνειροπολήμασι τὸν Λεοντῆν καὶ τὴν Γεσουάλδην μέχρι τῆς φρικώδους στιγμῆς τῆς ἐξεγέρσεώς των.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐδόθη εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς μουσικῆς πρὸς ἐξέτασιν, ἥτις διήρκεσε δέκα ἡμέρας. Ἐσπέραν δὲ τινὰ εἰσελθὼν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀργουὸς Κώδωρος ὁ Λεοντῆς εἶλατο τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Κύριε,

Τὸ ἔργον σας περιέχει πολλὰ ὥραία μέρη· μία διψιδία μάλιστα αὐτοῦ εἶναι θαυμασία, ἀλλ' ἡ μουσικὴ του εἶναι γαλλικὴ, καὶ ἐντελὲς διάφορος τοῦ γερμανικοῦ ρυθμοῦ. Βεβαίως ἡ μουσικὴ τοῦ τόπου σας εἶναι καλὴ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται εἰσεῖσι καὶ ὅπως παραδεχθῇ ἐνταῦθα.

«Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ σὰς διαβεβαίωσω περὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀφιώσεώς μου.

Διὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ παρακλησίου.

Α. ΒΡΟΥΓΕΡ.

Περίεργον πρᾶγμα! ἀνεφώνησεν ὁ Λεοντῆς, ἡ μουσικὴ μου εἶναι γερμανικὴ εἰς Ρώμην, καὶ γαλλικὴ εἰς Γερμανίαν. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι οἱ μουσικοὶ τοῦ καιροῦ μου δὲν ἐννοοῦν παντάπασι ἀπὸ μουσικῆν. Δὲν ἐννοοῦν καὶ δὲν θαυμάζουν εἰμὴ παρὰ ἐδικὰ των ἔργα!

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἐρωμένης τοῦ ἐραστῆρας τὴν ὀργὴν τοῦ καὶ ἐπανεφέρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, ἣν καλοῦμεν ἐλπίδα. Πολλοὶ πόλεις ἐν Γερμανίᾳ ἔχουσι τὸ πρόνομιον νὰ ἀναθεωρῶσι τὰς ἐναντίον τῶν μουσικῶν ἀσφάσεις. Εἰς μίαν τούτων ἐσκέπτετο ὁ Λεοντῆς νὰ ἐφεσιβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ μουσικοδιδασκάλου τῆς Στουτγάρδης.

— Θὰ ἀναθεθῇ βεβαίως εἰς Μόναχον, ἢ εἰς Λαυμαστάδ, ἔλεγε καὶ μέχρι τῆς Βιέννης θὰ ὑπάγω, ἐὰν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ.

Ἐνθ' λοιπὸν οἱ δύο ἐρασταὶ ἡτοιμάζοντο πρὸς ταξείδιον, ἐνεχειρίσθη εἰς τὸν Λεοντῆν ἐπιστολὴ τις ἐκ Παρισίων. Ὁ Σάνδερ Κολόμβος παλαιὸς πρωταγωνιστὴς ἐν Ρώμῃ τῆς ἱστορικῆς ζωγραφικῆς, φίλος δὲ καὶ τακτικὸς τοῦ Λεοντῆ ἀνταποκριτῆς τῷ ἔγραψε τὰ ἑξῆς.

Ἐν Παρισίῳ, Μάιος 1834.

Φίλτατε Μουσικοδιδάσκαλε.

Μὴ ἀποθαρρύνεσαι. Ὁ Φλούχιος καὶ ὁ Μοζάρτ ἤρχισαν τὸ στάδιον των ὡς σύ. Ὁ μουσικὸς ὁμοῦ ζεῖ τὴν ἀλὸν, ἥτις μένει ἐπὶ πολὺ μετὰ τὰ φύλλα της, καὶ αἶφνης πρῶταν τινὰ ἀνοίγει μετὰ χρόνου τὸ ἄνθος της, τὸ ὅποιον θαυμάζει ὁ λαός.

Ἡ εὐκαιρία εἶναι κατάλληλος, ἐν Παρισίῳ. Ἡ βασιλικὴ ἀκαδημία τῆς μουσικῆς οὐδὲν ἔχει νὰ ἐξετάσῃ ἔργον, καὶ φαίνεται ὥστε ἀναμένουσα τὴν Κλεοπάτραν σου. Ὁ Ροσσίνι δὲν ἔχει πλέον διαθέσει πρὸς ἐργασίαν, διότι πειραθείς νὰ τονίσῃ εἰς γαλλικὴν μουσικὴν τὸν Γουλιέλμον Τέλλον ἀπέτυχεν. Ὁ ἐνδοξος συγγραφεὺς τοῦ Pontano et Stéphanie, τοῦ ἀθανάτου τούτου ἀριστουργήματος, ὁ Κ. Βέρτων ἔγραψεν ὀλίγας θεατρικὰς λέξεις εἰς τὸν Ἑρμῆν σοὶ τὰς γράφω. Ὁ κ. Ροσσίνης ἠπατήθη νομίσας ὅτι δύναται νὰ γίνῃ Ροσσίνης δὲν θὰ ἀποκατασταθῇ εἰμὴ εἰς πολυλόγος ἐν τῇ μουσικῇ.

Παριστάνων πάντοτε τὸν Robert le Diable. ἔχει πραγματικῶς ὥραια μέρη τὸ μελόδραμα τοῦτο, καὶ κυρίως τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀποτελεῖ ὁ χορὸς τῶν καλογραιῶν. Δὲν δύνανται νὰ ἴδῃ τις διὰ τῶν διόπτρων πλέον ἀκόλαστον πράγμα. Ὁ Λαβζοσπέρ εἶναι ἐπίσης ὥραλος· συγχάζουν εἰς αὐτὸν ὅπως ἴδουν τὸν πώγωνά του, καὶ οὕτως εἰσπράττει ἀρκετά. Ροβέρτος ὁ διάβολος δὲν θὰ εὐδοκίμησῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνέκα τῶν ἐπιτολαίων τούτων προτερημάτων του, ἐξ ὧν ἡ ἐπιτυχία του προέρχεται. Λέγουσι δὲ ὅτι ἡ βασίλισσα, ἥτις εἶναι εὐλαβής, προτίθεται νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν παράστασιν τοῦ μέρους τῶν καλογραιῶν. Ἐάν τοῦτο γίνῃ ὁ Κ. Μέγερμπερ θὰ μεταβῇ εἰς Βερολίνον. Ἰδοὺ λοιπὸν δύο ἀνταγωνισταί, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα πλέον. Ταῦτα λέγων νομίζω ὅτι διερμηνεύω τὰς ιδέας δολοκλήτου τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Ἰπῆρχεν ἀκόμη, ἐν καταφύγιον ἡ Βωβὴ τῶν Πορτίκων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τρομερᾶς τῆς Λυδῶνος ἐπαναστάσεως τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἀπέσυρον τὸ μελόδραμα τοῦτο ἐκ τοῦ προγράμματος. Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρασταθῇ ἡ Βωβὴ τῶν Πορτίκων. Σκοπεύουν νὰ παραστήσουν ἐκ νέου τὸν Ἀλαδίνην, διότι εἰσέπραττον ἀρκετὰ μὲ τὸν περιστερφερόμενον ἥλιόν του καὶ μὲ τὴν δεσποσύνην Ζαβουρέκ, ἥτις ἐφαλλε θαυμασίως.

Προσέλθετε χορεύτρια· ἔδω ἀγαπηταί,

Προσέλθετε τῆς καλλονῆς καὶ σεῖς οἱ ἐρασταί.

Ἄλλ' ἡ ἐπανάληψις αὕτη δὲν θὰ φέρῃ κέρδη. Θέλουν νέα ἔργα· δὲν ὑπάρχουν πλέον νέα εἰς τὴν οἰκουμένην; Ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις τῶν Παρισινῶν.

Ὅθεν ἔλθε καὶ ἡ Κλεοπάτρα σου θὰ ὑποδεχθῇ μὲ ἐνθουσιασμόν.

Ἐγὼ δὲν κάμνω τίποτε καὶ βαδίζω εἰς τὸ χειρότερον, διότι ἡ πολιτικὴ καταστρέφει τὴν τέχνην. Αἱ ὑπουργικαὶ κρίσεις ἀμιλλῶνται μὲ τὰς τῶν θεάτρων. Ἡ ἐργασία μου ἤδη συνίσταται εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζω πρόσωπα, τὸ δὲ ἀριστοτέργημά μου διὰ τὸ ὅποιον ἐδαπάνησα πολλὰ χρήματα, ὁ Ἀχιλλεὺς θρητῶν τὸν Πάτροκλον δὲν ἐπωλήθη· δύο ἀγοράσται παρουσιάστησαν μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ὅ μὲν τούτων μοι εἶπεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζωγραφίσω τὸν Πάτροκλον γυμνόν, ὁ δὲ τὸν Ἀχιλλεὺς ἐνδεδυμένον. Ἐχάθη ἡ καλκισθησὶς Θεομοῦ τοῦ βαίνοντος! ὁποῖος χρυσοῦς αἰὼν ὅταν ὁ μέγας ζωγράφος Δαβὶδ ἐνέδωκε τὸν Λεωνίδα ἀπλὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸν ἐπῶλε εἰς τὴν Κυβέροντιν

ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων· ὁ διευθυντὴς ματ Κ. Φορβὴν δὲν ἀγοράζει· εἰμὴ τὰ ἐρείπια τῆς Παλμύρας, καὶ ὅταν τις τῷ προσφέρῃ ἀποποιεῖται, διότι ὡς λέγει δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸν κίτρινον ὑπὸ τοὺς θόλους.

«Σὲ περιμένω καὶ φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σοὺ κάμνω τὴν εἰκόνα σου καὶ τὴν τῆς ὥραιας φουρναρίνας σου, φίλτατέ μου Ῥαφαήλ τῆς μουσικῆς. Ἐνοικίασα μὲ πίστωσιν ἐν κλειδοκῦμβαλον.

ὁ ἀτυχὴς ἀλλ' ἀφοσιωμένος φίλος σου
ΣΑΝΔΕΡ.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἥτις περιέχει εἰκόνα ἀρχόντως πιστὴν τοῦ ἔτους 1834, ἔσχε σπουδαίαν ἐπιδρῶν ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τοῦ Λεοντῆ, καὶ τὸ ὀλίγον ἀργύριον ὅπερ τῷ ἐναπελείπετο ὠρίσθη διὰ τὸ εἰς Παρίσιος ταξιδεῖον. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Κλεοπάτρα του δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ εὕρῃ τὸν ἥλιον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν στιλπνότητά τῶν θόλων τοῦ θεάτρου τῶν Παρισίων.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

H

Ο BENJAMIN BANNEKER.

Ὁ ἀδελφικὸς πόλεμος ὅστις ἔληξεν οὐ πρό πολλοῦ ἐν τῇ Ἀμερικῇ, ἤθελεν εἰσθαὶ ἀνεξήγητος δι' ἐκείνους οἵτινες πιστεύουσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς θείας Προνοίας ἐν τοῖς ἀνθρωπίνους πράγμασιν, ἂν δὲν ἀπεπερατοῦτο διὰ μεγάλου ἀποτελέσματος, διὰ τῆ χειραφετήσεως διλονότι μιᾶς φυλῆς μετὰ πολλῶν αἰώνων δουλείαν· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο προβλέπετο ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ὅπως προλάβωσιν αὐτὸ ἢ τοῦλάχιστον ὅπως τὸ ἀναβάλλωσι καὶ διὰ τοῦτο ἀγωνιζομένων παντοιοτρόπως νὰ δικαιώσωσι τὴν κοινὴν πρᾶξιν ὅτι οἱ μαῦροι ἐκ κατάρας τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Χάμ φύσι εἰσὶν ἀνεπίδεκτοι ἠθικῆς βελτιώσεως. Ἐπικαλούμενοι οὗτοι τὴν Βίβλον καὶ τοὺς ἐθνικοὺς χρόνους, ἐξήγον ὅτι οἱ μαῦροι προωρίσθησαν νὰ ὦσι διὰ παντὸς δούλοι καὶ βλέποντες εἰς ἀρχαία μνημεῖα τὴν μορφήν μαύρου ἀλυσσοδέτου ἐπὶ φῶνουν· εἰδοὺ, πρὸ ἀμνημονεύτων αἰώνων ἡ φυλὴ αὕτη ἦτο δεσμευμένη δι' ἀλύσεων. Ἀλλὰ τί ἤθελον εἰπεῖ οἱ ταῦτα ἰσχυριζόμενοι ἂν ἐμάνθανον ὅτι καὶ οἱ προπάτορες αὐτῶν Σάξωνες, ἦσαν δούλοι καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀναγλύφους παρίστανται φέροντες τὸν κρίκον περὶ τὸν τράχηλον; Ἡ